

тица стоеше неподвижно. Само погледа ѝ, безкрайно тжженъ и препълненъ отъ страдание и отъ страхъ, все още бѣше вперенъ напрегнато навънъ, отъ кждето дойде страшното.

— Кръвта спрѣ да тече! — пошепна гмурецътъ и похлупи съ крилото си раната, сякашъ ѝ направи превръзка — лежи и не мърдай!

Патицата бѣше загубила много кръвъ. Силитѣ я напуснаха. Тя притвори очи. Унесе я сънъ. Додето спѣше, гмурецътъ не помръдна. А когато привечеръ патицата се събуди, гмурецътъ ѝ рече:

— Ти си гладна. Азъ отивамъ да ти донеса храна.

Излѣзе изъ подмола, хвъркна срещу течението на потока и се завърна следъ минута — съ две мръни въ човката си. Вкусната риба влѣ малко сила въ тѣлото на патицата. Тя погледна гмурца съ хубавитѣ си очи и рече:

— Благодаря!

Гмурецътъ отива и се връща нѣколко пжти и винаги донасяше я мрънка, я пѣстърва. Изкусенъ ловецъ бѣше той въ ловенето на риба.

— Азъ ще те храня, додето оздравѣешъ — каза спокойно гмурецътъ на дивата патица — а ти лежи тукъ.

Цѣла седмица гмурецътъ лови риба и храни дивата патица и цѣла седмица заспиваха тѣ ношемъ единъ до другъ въ сухия подмолъ. И раната на патицата заздравѣ.

— Спасителю мой — рече му на осмата сутринъ следъ раняването си патицата — азъ мога вече сама да си търся храна. Крилото ми заякна.

Гмурецътъ весело отвърна:

— Да идемъ заедно на ловъ.

Тѣ слѣзоха надолу, по течението на потока, ловиха дружно риба и незабелязано стигнаха до мѣстото, кждето потокътъ изливаше водитѣ си въ тихитѣ води на Искѣра. Патицата трепна отъ радостъ.

— Азъ съмъ дохождала тука, спасителю! — извика тя. — Тука ние плувахме, когато отивахме на югъ. Ето, въ това заливче прекарахме нощта! — заплува тя къмъ едно врѣзано въ брѣга тихо, водно пространство.

— Да, тука е вече Искѣръ! — заяви гмурецътъ.

Патицата познаваше Искѣръ и знаеше, че той е прилежния водоносецъ на Дунава. Тя почерпи вода съ човката си, плѣсна криле и отвърна:

— Да, тази е водата на Искѣра! Вкусната, сладка вода на Искѣра!

И като обгърна съ пепелѣвото си крило гмурца, каза му:

— Хайде да вървимъ заедно къмъ Дунава!

Но гмурецътъ бѣше обикналь бистрия, бързия, пѣнливия планински потокъ и заяви:

— Не, азъ ще се върна нагоре, къмъ изворитѣ!

И изведнажъ, досѣтилъ се сякашъ за нѣщо много важно, извика:

— Чакай да ти донеса една голѣма, голѣма пѣстърва за изпроводякъ!

И отлетѣ. Патицата заплува съ наслада изъ заливчето. А когато гмурецътъ се върна съ обещаната пѣстърва, приближаваше да мръкне.

— Вземи — рече той. — Отъ тука надолу пѣстърви нѣма вече. И пжтя си знаешъ. Сбогомъ!